

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Vasile Bolduratu, împotriva sentinței Judecătorei Călărași din 27 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2016, în privința inculpatului

*Iurescu Andrei XXXXXXXX, născut la
xx xxxxxxxxxxx xxx, originar și locuitor al s. XXXXXXXX, r-
nul XXXXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 09.02.2016 – 27.05.2016,
instanța de apel: 21.06.2016 – 16.12.2016,
instanța de recurs: 13.02.2017 – 29.03.2017,*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Călărași din 27 mai 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul Iurescu Andrei a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare și în baza art.149 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Molocico E. prejudiciul moral în mărime de 50.000 lei.

Acțiunea civilă înaintată de Molocico E., privind încasarea prejudiciului material, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Instanța de fond a constatat că la 19 septembrie 2015, orele 00.10, inculpatul Iurescu A., aflându-se la ceremonia unei nunți ce se petrecea în sala de nunți a SRL „Mariana Rozembac”, or. Călărași, str. Eminescu, ca urmare a unui conflict mai vechi, fiind sub influența alcoolului, la inițiativa lui Molocico I. au ieșind din local, ducându-se într-o parte mai la întuneric pe teritoriul pieței agricole din or. Călărași. Ulterior, în urma unor neînțelegeri privitor la copiii lor minori, au inițiat o ceartă, în cadrul căreia Molocico I. l-a îmbrâncit pe Iurescu A. Ultimul a căzut jos pe regiunea fesieră, apoi brusc ridicându-se în picioare, intenționat i-a aplicat lui Molocico I. două lovituri cu pumnul în regiunea feței, în urma cărui fapt, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 122 din 31.12.2015, i s-au cauzat vătămări corporale medii (la persoane vii) cu dereglarea sănătății de lungă durată sub formă de fractura osului zigomatic drept (în regiunea obrazului drept) care nu au legătură cauzală cu decesul.

Tot el, fiind sub influența alcoolului, la aceeași dată și vreme, aflându-se în același loc, ca urmare a unui conflict mai vechi, a inițiat o ceartă cu Molocico I., în cadrul căreia ultimul l-a îmbrâncit pe Iurescu A. Acesta a căzut jos pe regiunea fesieră, apoi brusc ridicându-se în picioare, fără ca să-și dea seama de consecințele ce vor urma și puterea loviturilor aplicate, intenționat i-a aplicat lui Molocico I. două lovituri cu pumnul în regiunea obrazului drept, cauzându-i o fractură a osului zigomatic drept. Acesta și-a pierdut cunoștința și echilibrul, brusc a căzut jos la pământ, lovindu-se cu capul de suprafața betonului de la colțul localului SRL „Mariana Rozembac”, primind astfel leziuni corporale grave, fiind tot atunci transportat și internat în stare gravă la Spitalul raional Călărași, de unde ulterior a fost transferat la Spitalul de Urgență din mun. Chișinău, unde s-a aflat internat în secția de reanimare, iar la 24.11.2015 a decedat. În urma examinării medico-legale a cadavrului și conform raportului de expertiză medico-legală nr. 133 din 24 noiembrie - 31 decembrie 2015, moartea lui Molocico I. a survenit de la trauma cranio - cerebrală deschisă, cu plagă în regiunea parieto - temporală dreapta, fractura bolții și bazei craniului, hematom epidural și contuzie cerebrală, urmată de bronhopneumonie, ce se confirmă prin datele cercetării cadavrului, datele examenului histologic și datele clinice, aceste traume fiind produse prin acțiunea obiectului dur contondent, cu acțiunea traumatică în partea laterală dreapta a capului (deasupra urechii drepte), posibil în urma căderii pe partea laterală dreapta a capului, cu puțin timp până la internare în staționar la 19.09.2015, ora 00:30 și se califică ca vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, care se află în legătură cauzală directă cu decesul lui.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, declarând că înainte de incident se împăca bine cu familia Molocico. La 09.09.2016, aflându-se la o nuntă în or. Călărași, după orele 00.00 a ieșit afară, unde l-a întâlnit pe Molocico I., care i-a reproșat că i-ar fi agresat copiii și l-a lovit cu pumnul după cap. El a căzut jos și când s-a ridicat, l-a lovit pe Molocico I. cu pumnul peste față de la ce acesta a și căzut jos. Nu a dorit și nu a prevăzut consecințele survenite ulterior.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, martorul Brânză I. a declarat, că l-a auzit pe Molocico I. exprimându-se cu cuvinte necenzurate în adresa inculpatului, din cauza unui conflict mai vechi. Inculpatul i-a spus să înceteze, deoarece nu dorește să se bată, ambii fiind în stare de ebrietate. Însă, Molocico I. l-a lovit pe inculpat cu pumnul în spate, în timp ce acesta încerca să intre în local. Inculpatul s-a dezechilibrat, însă a evitat să cadă jos, ținându-se de o țevă. S-a ridicat și l-a lovit, la rândul său, pe Molocico I. în regiunea feței. Acesta, căzând jos și lovindu-se cu ceafa capului de asfalt, și-a pierdut cunoștința. Inculpatul s-a apropiat de Molocico I. încercând să-i acorde primul ajutor medical. Molocico I. sângera în regiunea capului, după ceafă. Inculpatul i-a făcut lui Molocico I. respirație artificială și l-a întors pe o parte. Ultimul a început a respira, însă nu și-a revenit, fiind inconștient. Între timp a venit ambulanța, care l-a transportat pe Molocico I. la Spitalul raional Călărași, unde a și fost internat.

Martorul Ostrov A. a declarat, că a văzut cum Molocico I. l-a lovit cu mâna pe inculpat, după care ultimul i-a aplicat o lovitură lui Molocico I. în regiunea feței. Acesta a căzut jos lovindu-se cu capul de asfalt, imediat fiindu-i acordat primul ajutor medical. Între timp a fost chemată ambulanța care l-a transportat pe Molocico I. la Spitalul raional Călărași, unde a fost internat în secția reanimare.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 122 din 31 decembrie 2015, moartea lui Molocico I. a survenit în urma traumei cranio - cerebrală deschisă cu plagă în regiunea parieto - temporală dreapta, fractura bolții și bazei craniului, hematom epidural și contuzie cerebrală, urmată de bronhopneumonie ce se confirmă prin datele cercetării cadavrului, datele examenului histologic și datele clinice. Trauma sus indicată a fost produsă prin acțiunea obiectului dur contondent, cu acțiunea traumatică în partea laterală dreapta a capului, cu puțin timp până la internare în staționar la 19.09.2015, ora 00.30 și se califică ca vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, ce se află în legătură cauzală directă cu decesul. La pacient s-a mai constatat și fractura osului zigomatic drept (în regiunea obrazului drept) care a fost produsă prin acțiunea obiectului dur contondent cu puțin timp până la internare în staționar și se califică ca vătămări corporale medii, la persoanele vii cu dereglarea sănătății de lungă durată, care nu are legătură cauzală cu decesul. În timpul examinării, de la organele interne ale cadavrului, miros străin, inclusiv de alcool, nu s-a simțit, la examenul chimic în sângele cadavrului alcool etilic nu s-a depistat. Conform analizei de laborator din Spitalul raional Călărași, în sângele pătimitului colectat la 19.09.2015, ora 01.20 s-a depistat 2,2 g/l sau promile (‰) alcool etilic.

Deoarece probele administrate i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, ca vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății, și în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, ca lipsirea de viață din imprudență.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că s-au stabilit circumstanțele atenuante –recunoașterea vinovăției de către inculpat, aflarea la întreținerea lui a doi copii minori, caracterizarea pozitivă a acestuia, conflictul fiind provocat de către partea vătămată, că s-a stabilit circumstanța agravantă – comiterea infracțiunii sub influența alcoolului, luând în considerare că inculpatul anterior nu a fost condamnat, la evidența medicului psihiatru sau narcolog nu se află, are la întreținere 2 copii minori, iar soția sa, potrivit certificatului nr. 9 din 15.12.2015, se află la evidența medicului psihiatru, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate. Or, executarea reală a pedepsei ar periclita nivelul de îngrijire al copiilor săi.

Instanța a reținut că succesorul legal al părții vătămate, Molocico E., a înaintat o acțiune civilă, solicitând încasarea prejudiciului material în mărime de 95.000 lei – cheltuieli legate de tratament și înmormântare, și a celui moral în mărime de 100.000 lei, cu aplicarea sechestrului asupra bunurilor inculpatului.

Însă, în ședința de judecată nu au fost prezentate dovezi care ar proba suma de 95.000 lei, astfel că asupra cuantumului despăgubirilor pentru prejudiciul material urmează să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Totodată, pretențiile privind încasarea prejudiciului moral sunt întemeiate, dar cuantumul solicitat este exagerat și nu corespunde compensației rezonabile și echitabile, având în vedere caracterul și gravitatea suferințelor psihice suportate de către succesorul legal al părții vătămate, de gradul de vinovăție al inculpatului, situația materială a acestuia, faptul că are la întreținere doi copii minori, că soția se află la evidența medicului psihiatru, că nu este angajat în câmpul muncii, determinând astfel, mărimea compensației pentru prejudiciul moral cauzat fiind proporțional în mărime de 50.000 lei.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Călărași, Ion Carp, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, și admiterea integrală a acțiunii civile.

Apelantul a indicat că inculpatul nu a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, nici o dată nu s-a apropiat de succesorul părții vătămate pentru a-și cere iertare, permanent ignorând-o. A comis infracțiunea sub influența alcoolului, prin aceasta demonstrându-se că nu are un comportament ireproșabil în societate, și nu poate fi caracterizat pozitiv.

Instanța de fond nu a luat în considerație, că inculpatul intenționat nu dorește să recupereze prejudiciul cauzat prin infracțiune, nefiind angajat în câmpul muncii, neavând astfel cum să achite despăgubirile.

Pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă, în pofida tuturor dovezilor aduse și examinate în ședința de judecată și a circumstanțelor agravante, precum și că infracțiunea se califică ca mai puțin gravă, neținându-se cont de valorile sociale la care a atentat inculpatul, în special la viața și sănătatea persoanei.

Instanța de fond nu a dedus împrejurările și metodele prin care acesta a comis infracțiunea, și anume: țintirea și lovirea cu pumnul în regiunea capului, organ vital pentru viața și sănătatea persoanei, de comportamentul lui în timpul și

după săvârșirea faptei, de locul și timpul săvârșirii infracțiunii și de particularitățile dezvoltării fizice ale inculpatului, precum vârsta, condiția fizică, cunoașterea procedeelelor de luptă „sambo”, acesta făcându-și serviciul militar în unitatea de carabinieri.

În afara acțiunii de imprudență, inculpatul a acționat și intenționat, dorind să-i provoace leziuni corporale medii victimei, acționând premeditat și cunoscând capacitățile sale de lovitură, țintind premeditat în regiunea capului.

Cuantumul despăgubirilor nu a fost apreciat de instanță echitabil, nefiind luat în considerație, că victimei Molocico I. i-au fost pricinuite vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, care se află în legătură cauzală cu decesul acestuia, că familia a suportat mari cheltuieli pentru tratamentul care nu a dat rezultate, suportând cheltuieli mari și la înmormântarea acestuia. Toată familia a rămas fără întreținător, fiind aduse și suferințe de ordin moral tuturor membrilor familiei Molocico.

3.1. A declarat apel și avocatul Mihail Croitoru, în numele succesorului părții vătămate – Molocico E., solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, și admiterea integrală a acțiunii civile.

Apelantul a invocat, că cheltuielile pentru tratament au constituit aproximativ 25.000 lei, fiind confirmată prin bonuri de plată suma de 14.306 lei.

Pentru înmormântarea soțului și mesele de pomenire, până la momentul de față, succesorul părții vătămate a cheltuit 70.000 lei, care a fost împrumutată de la rude și prieteni.

Instanța nu a luat în considerare că decesul victimei a survenit în rezultatul acțiunii infracționale săvârșite de inculpat, care a acționat intenționat, cu scopul de a-i cauza vătămări corporale lui Molocico I., fiind în stare de ebrietate, că acesta după comiterea infracțiunilor nu a întreprins nici o măsură de a-i acorda ajutor material pentru tratament și nu a ținut cont de gravitatea infracțiunilor și consecințele ireversibile precum este pierderea celui mai drag om, de suferințele psihice, de intensitatea și gravitatea sporită a suferințelor suportate de familia defunctului.

Instanța de fond, fără a stabili vreo circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 Cod penal, neluând în considerație prezența circumstanțelor agravante prevăzute de art. 77 Cod penal, provocarea prin infracțiune a decesului unei persoane, săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate, neluând în considerație pericolul social al infracțiunilor comise și comportările inculpatului după comiterea infracțiunilor și judecării cauzei, nerestituirea pagubei morale și materiale cauzate prin infracțiune, a invocat drept circumstanțe atenuante că inculpatul nu are loc permanent de trai și de lucru, că este căsătorit, are la întreținere 2 copii minori și că este condamnat pentru prima dată, aplicând astfel neîntemeiat în privința acestuia prevederile art. 90 Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2016, apelurile au fost respinse, ca fiind nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, acordând deplină eficiență art. 61 și 75 Cod penal.

Argumentele apelanților că instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului a ignorat prevederile art. 61, 75 Cod penal, sunt nefondate, instanța de fond dându-le o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă, sentința corespunzând întru totul prevederilor art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală, soluție pe care instanța de apel și-a însușit-o pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune.

Elementele legate de fapta comisă și de persoana inculpatului, au fost pe deplin valorificate în procesul de individualizare a pedepsei penale stabilite, luând în considerație: gradul de pericol social al faptei săvârșite, personalitatea celui vinovat care la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior nu a fost condamnat, prezența circumstanțelor atenuante ca recunoașterea vinei, aflarea la întreținere a doi copii minori, se caracterizează pozitiv precum și faptul că a fost provocat de către partea vătămată, de circumstanțele agravante ca comiterea infracțiunii sub influența alcoolului, astfel fiind respectate în integritate dispozițiile art. 7, 61, 75 Cod penal.

Aplicarea pedepsei privative de libertate în limita sancțiunii prevăzută de articolele incriminate a fost justificată de instanța de fond, astfel nu se impune reconsiderarea pedepsei sub aspectul majorării cuantumului ei, deoarece pedeapsa penală așa cum a fost cuantificată de către instanța de fond este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social al faptei comise de inculpat, circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, de urmările produse.

Sunt neîntemeiate și cerințele apelanților referitor la excluderea suspendării condiționate a executării pedepsei.

Or, instanța de fond a acordat deplină eficiență circumstanțelor personale, în raport cu circumstanțele cauzei, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea pedepsei, și anume că anterior inculpatul nu a fost condamnat, la evidența medicului psihiatru sau narcolog nu se află, are la întreținere 2 copii minori, soția sa, potrivit certificatului nr. 9 din 15.12.2015, se află la evidența medicului psihiatru, astfel executarea reală a pedepsei ar periclita nivelul de îngrijire al copiilor săi.

La fel, prejudiciul cauzat prin infracțiune a fost parțial recuperat de către inculpat, fapt confirmat prin bonul de plată prezentat în instanța de apel, prin care se atestă că la 14.12.2016, părții civile Molocico E. inculpatul i-a transferat suma de 1000 euro.

Corectarea inculpatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către acesta a celor săvârșite și reîntoarcerea, reîncadrarea lui în activitatea societății. Astfel, că în cazul de față, inculpatul a conștientizat integral pericolul social al acțiunilor comise, s-a căit sincer de cele săvârșite, iar schimbarea modalității de executare a pedepsei este absolut inoportună situației de fapt și de drept.

Pedeapsa principală, executarea căreia a fost suspendată pe un termen de probațiune, reprezintă o pedeapsă proporțională atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de inculpat, circumstanțelor cauzei, cât și cu personalitatea inculpatului, aspecte care conduc la ideea că funcția de reeducare a pedepsei va fi realizată, inculpatul putând fi redat societății, fără teama că ar mai săvârși alte infracțiuni și fără executarea efectivă a pedepsei, prin stimularea eforturilor de autoeducare ale inculpatului, dovedită prin buna conduită în termenul de încercare. Pedeapsa-i cu închisoarea, a cărei executare a fost suspendată pe un termen de probă, nu este disproporționată în raport de modalitatea concretă de săvârșire a faptelor și de scopul urmărit.

Instanța de fond a dat o justă soluționare acțiunii civile.

Repararea prejudiciului moral prin încasarea de la inculpat în beneficiul reprezentantului părții vătămate a sumei de 50.000 lei, este în deplină concordanță cu principiul răspunderii civile delictuale care impune reparația integrală, reală și efectivă a daunelor morale, cu luarea în considerare a urmărilor faptei asupra integrității corporale și sănătății părții vătămate, a naturii și duratei acestora, având în vedere și exigențele art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Totodată, soluția instanței de fond privind admiterea în principiu a acțiunii civile în partea încasării prejudiciului material în sumă de 95.000 lei, este în corespundere cu prevederile art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, succesorul părții vătămate având posibilitatea în ordinea procedurii civile să-și probeze cuantumul despăgubirilor materiale solicitate, deci nefiindu-i încălcate drepturile procedurale.

La caz, succesorul legal al părții vătămate, Molocico E., nu a prezentat dovezile care să probeze suma de 95.000 lei, cu titlu de pagubă materială, iar pentru a stabili exact suma despăgubirilor convenite părții civile în partea prejudiciului material produs prin infracțiune și a cheltuielilor de judecată, în vederea prezentării probelor suplimentare, este nevoie de a fi amânată judecarea cauzei.

5. Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Vasile Bolduratu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii în latura pedepsei și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat, că instanțele de judecată au ignorat faptul că inculpatul a comis două infracțiuni, manifestate prin **aplicarea intenționată părții vătămate Molocico I. a mai multe lovituri** cu pumnul în regiunea feței, **în urma căreia și-a pierdut viața**, și nu a restituit paguba materială și morală succesorelui părții vătămate, aplicând neîntemeiat inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată pe o perioadă de probațiune.

Hotărârea instanței de apel este una pripită și neîntemeiată, aplicându-se pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar al procurorului este fondat și pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar, cum ar fi situațiile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct.5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu sunt specificate, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept concrete și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârile atacate nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când

hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea.

Totodată, potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, iar conform jurisprudenței naționale, la stabilirea pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, instanța urmează să identifice circumstanțe importante care ar permite condamnarea cu suspendarea pedepsei (*Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013, „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale.” pct. 12.*).

În speță, instanțele de fond și de apel au reținut și motivat asemenea împrejurări, inclusiv întreținerea de către inculpat a doi copii minori, caracterizarea lui pozitivă, provocarea conflictului de către partea vătămată, lipsa antecedentelor penale, starea de sănătate precară a soției inculpatului, recuperarea parțială a prejudiciul cauzat părții vătămate (*vol. I, f.d. 189, 190, 228-231*), întemeiat concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate,

prin suspendarea condiționată a pedepsei aplicate, pentru perioada respectivă de probațiune (*pct. 2., 4. din decizie*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹, 27, 414* alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Totodată, nu poate fi reținut argumentul recurentului că „*inculpatul Iurescu A. a comis două infracțiuni, manifestate prin aplicarea intenționată părții vătămate Molocico I. a mai multe lovituri cu pumnul în regiunea feței, în urma căreia și-a pierdut viața*”, deoarece depășește limitele învinuirii (*pct. 2., 5. din decizie*).

Or, potrivit rechizitoriului, inculpatului i-a fost imputat că: „*intenționat i-a aplicat lui Molocico I. două lovituri cu pumnul în regiunea feței, în urma cărui fapt... i s-a cauzat vătămări corporale medii, cu dereglarea sănătății de lungă durată, care nu au legătură directă cu decesul*”.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i-au fost aplicate pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Vasile Bolduratu, împotriva sentinței Judecătoriai Călărași din 27 mai 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2016, în privința inculpatului Iurescu Andrei XXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 aprilie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco